

Heb je kleine kinderen? Dan ken je Jules ongetwijfeld. De levensechte handpop met paarse broek, oranje trui en felgroen rugzakje is de dikste vriend van peuters en kleuters. Samen met Jules oefenen ze allerhande sociale vaardigheden, leren ze vooral op een speelse manier omgaan met taal en breiden ze hun woordenschat uit. *Kerk+Leven* sprak met Jules' mama, Annemie Berebrouckx.

Ilse Van Halst

'Jules is iedere peuters bondgenootje'

REEDS als tiener schreef Annemie heel graag. Dagboeken volpende ze, ze schreef gedichtjes en was dol op opstellen bedenken. Tekenen leerde ze aan Sint-Lucas in Antwerpen, waar ze Toegepaste Grafiek en Illustratie volgde. Eigenlijk wist ze altijd al dat ze kinderboeken wilde illustreren. „Kinderen hebben zo'n rijke fantasie, dat het je als illustrator enorme mogelijkheden biedt.”

- In 1998 verscheen je eerste boek *'De eind van Jules'*, het begin van een succesverhaal.

De Nederlandse uitgeverij Leopold vroeg me een prentenboek voor kinderen te maken. Het was de eerste keer dat ik mijn eigen verhaal mocht verzinnen en er tekeningen bij mocht maken. Een droom werd werkelijkheid. Ik had geen flauw benul wat dit boekje allemaal op gang zou brengen.

Jules bracht ik ter wereld als eenmalig figuurtje. Geen haar op mijn hoofd dacht er toen aan nog een tweede of derde boekje te maken, laat staan 37. Vandaag wordt dat eerste boekje nog altijd herdrukt. Het is voor een kunstenaar erg fijn dat mensen je werk waarderen. Natuurlijk is er ook de zakelijke kant. Daarmee had ik het aanvankelijk erg moeilijk. Als je trots met je werk bij een uitgever binnenstapt en die berekent aller-eerst nuchter de mogelijke winst, dan is dat een koude douche. Gaandeweg leer je er echter mee omgaan.

- Hoe verliep Jules' geboorte?

Heel bewust zocht ik een figuurtje dat er in mijn ogen origineel uit zag. Vandaar de dikke neus en de zeven sprietjes haar. Als je als studente grafiek ontdekt wat er allemaal al bestaat aan kinderboeken, zinkt de moed je soms in de schoenen. Hoe te midden van dat overweldigende aanbod nog iets origineels creëren? Toch bleek dat uiteindelijk minder moeilijk dan gevreesd, omdat ik veel van mezelf in mijn werk stop. Tenslotte loopt er zoals ik maar ééntje rond op deze aardbol...

Jules' karakter groeide gaandeweg. Intussen besef ik dat ik, vaak onbewust, heel veel van mezelf in

Jules herken. Misschien ben ik wel Jules in het klein. Net als hij heb ik mijn oma bijvoorbeeld nooit gekend. Ook voor de onderwerpen van mijn verhaaltjes put ik uit mijn eigen leef- en ervaringswereld. *De eind van Jules* schreef ik toen mijn oudste dochter twee was, de leeftijd waarop peuters hun trui achterstevoren aantrekken. Zoals Jules...

Sommige verhalen bevatten speelse elementen, andere zijn veel meer filosofisch. Ik teken nooit zomaar voorwerpen met woordjes bij. Ik wil met elk verhaal, hoe eenvoudig ook, een boodschap doorgeven. Daarom ook doorspek ik het met elementen die je bij een eerste lektuur vaak ontgaan. In *Houden van Jules* vertelt mama hoe je kunt tonen dat je van iemand houdt. Wat zij doet, is ook een manier van houden-van, zonder dat het uitdrukkelijk gezegd wordt. Die rode draad ontdekken kinderen echter pas als ze het boekje een tweede of derde keer bekijken.

- Jules speelt inmiddels de hoofdrol in een methode taalont-

wikkeling voor peuters en kleuters.

Het figuurtje werd geselecteerd om mee te werken aan een programma voor taalontwikkeling van peuters. De methode *Dag Jules!* wordt intussen gebruikt in zowat acht op tien Vlaamse scholen. Peuters worden uitgedaagd via bewegingsactiviteiten, spelletjes, expressie, knutselen en liedjes hun woordenschat uit te breiden en spontaan met elkaar te communiceren. Een team auteurs werkt het pedagogische en educatieve luik uit. Dertig thema's zijn al beschikbaar, waarbij telkens wordt vertrokken van drie invalshoeken: zelfredzaamheid, gevoelens, zintuigen.

Concreet reikt dit team mij voor elk thema een aantal kernwoorden en nieuwe woordjes aan die de peuters verondersteld worden aan te leren. Dan is het aan mij om daarmee een verhaal te verzinnen.

Makkelijker gezegd dan gedaan! Het verhaal moet immers kort en eenvoudig zijn. Wat telt, is dat de kinderen de woordenschat meekrijgen. Dat is vooral belangrijk voor kinderen met taalproble-

men of voor allochtone kinderen. Voor hen blijkt *Dag Jules!* een uitstekende manier om hun Nederlandse woordenschat uit te breiden.

Daarnaast moet ik me ook beperken wat de illustraties betreft, omdat de methode bij elk thema een voorleesverhaal aanbiedt met een beperkt aantal grote praatplaten die de juf in de klas kan gebruiken. Elke praatplaat bevat een aantal vragen die peuters willen aanzetten over het aangereikte thema te praten, door bijvoorbeeld details uit het verhaal terug te zoeken op de platen. Verder zijn er cd's met liedjes, een 'Zoefboekje' dat de ouders vertelt wat hun spruiten in de klas doen en een hele reeks kartonboekjes voor in de klas.

- En niet te vergeten de handpop Jules.

Ik teken niet zomaar voorwerpen met woordjes bij. Met elk verhaal, hoe eenvoudig ook, wil ik een boodschap doorgeven

Die ontwierp ik nadat een aantal Jules-boekjes verschenen. Door je hand in de pop te steken, kun je Jules laten bewegen en praten. Het heeft een onvoorstelbaar effect op kinderen. Juffen vertellen me dat zelfs de meest teruggetrokken kinderen zich aange-trokken voelen tot Jules en hem hun problemen toevertrouwen.

Jules heeft een bedje in de klas, een eigen kapstokje, een koffertje met schone kleertjes. Kortom, hij is peuter tussen de peuters. Dat maakt dat de kinderen zich heel makkelijk met hem identificeren. Jules heeft dezelfde fantasie, stopt op dezelfde vragen. Hij is hun bondgenootje. Hij

heeft ook een rugzakje met een pyjama, zodat hij uit logeren kan bij iedere peuter van de klas. Dan mogen zij Jules' tanden poetsen, hem omkleden, in bed stoppen, met hem op stap gaan... Meteen zijn ze heel wat ervaringen rijker.

Hoewel Jules heel behulpzaam en vrijgevig is, is hij geen modelpeuter. Soms is hij verdrietig, wordt hij boos of doet hij iets verkeerd. Zo helpt hij bijvoorbeeld zijn buurman de vloer schrobben, maar nadien loopt hij er met zijn modderige laarsjes over. Of hij maakt zich boos als mama zijn te kleine kleertjes weg wil, tot ze uitlegt dat ze die aan andere kinderen geeft.

- Heb je nog tijd voor andere projecten?

Ik schrijf en illustreer inderdaad andere prentenboeken, boeken voor eerste lezertjes en educatieve uitgaven. In mijn kast ligt een aantal projecten te wachten. Mijn vingers jeuken om eraan te beginnen, maar het ontbreekt me aan tijd. Toen ik mijn eerste boekjes over Jules maakte, waren mijn kinderen peuters.

Inmiddels zijn het bijna pubers. Soms heb ik zin om ook eens iets te maken voor hun leefwereld. Ik voel dat ik me op een 'kantelmoment' bevind. Dat ik af en toe nee moet zeggen, hoe leuk het aanbod ook lijkt.

© Wim Hendrix